

РЕШЕНИЕ

№ 1643

гр. С., 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. С.

при участието на секретаря ВЕСЕЛА М. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. С. Гражданско дело №
20231110125208 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на Б. С. Г. срещу „Т.“ ЕАД, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, за признаване за установено, че ищцата Б. С. Г. не дължи на ответника „Т.“ ЕАД сумата от 1154,64 лв., начислена и претендирана за периода м. 12.2009 г. – м. 06.2010 г. за доставена топлинна енергия до апартамент № 80, находящ се на адрес: гр. С., ж. к. „Дружба 2“, бл. 228, вх. 1, с номер на инсталация 4000248171.

Ищцата извежда съдебно предявените субективни права при твърдения, че ответникът претендира от нея, като титуляр на партида с инсталация № 4000248171 заплащане на сумата от 1154,64 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода 01.12.2009 г. – 30.06.2010 г. за апартамент № 80, находящ се на адрес: ж. к. „Дружба 2“, бл. 228, вх. 1. Поддържа, че посочената сума е недължима, тъй като липсва облигационна връзка между страните по договор за доставка на топлинна енергия, не е доставено претендираното количество топлинна енергия, а при условията на евентуалност ответникът е доставял топлинна енергия не по Българския държавен стандарт за топлопреносната мрежа, както и поради това, че вземането е погасено с изтичането на кратката погасителна давност. Моли за признаване за установено, че не дължи посочената сума и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор от ответника, с който оспорва иска като недопустим поради липса на правен интерес от страна на ищцата. Оспорва легитимацията на ищцата по отношение на ½ част от задълженията, доколкото същата е съсобственик на

имота заедно с Александър Николаев Гаврилов. Релевира възражение за недопустимост на иска, тъй като погасяването на едно вземане по давност не води до погасяване на самото вземане, а до възможността да бъде принудително изпълнено, както и защото неотписването на вземането в счетоводството на кредитора не означава, че същият оспорва факта на настъпила погасителна давност. Оспорва иска по основателност с твърдения, че ищцата има качеството потребител като собственик на процесния имот и е обвързана на основание [чл. 150, ал. 1 ЗЕ](#) от Общите условия на ответника. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период до имота на ищцата топлинна енергия, като последната не е заплатила дължимата цена. Признава, че вземанията са погасени по давност. Моли за прекратяване на производството като недопустимо, евентуално признава, че вземанията са погасени по давност и моли за прилагане на разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК относно дължимите в производството разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на [чл. 12 ГПК](#), намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявения отрицателен установителен иск, ищецът следва да установи наличието на правен интерес от иска, т. е. че ответното дружество е начислило на ищцата претендираната сума.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже наличието на договор за доставка на топлинна енергия с ищцата, стойността на доставената топлинна енергия в процесния топлоснабден имот за исковия период, начина на формиране на претенцията му към ищцата, включително квотата, за която отговаря ищцата, наличието на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността.

Правният интерес от предявяването на отрицателен установителен иск, като абсолютна процесуална предпоставка за неговата допустимост съгласно [чл. 124, ал. 1 ГПК](#), е налице тогава, когато ответникът по иска претендира отричаното от ищеца право. От значение за допустимостта на иска са действията на ответника по предявяване на претенции срещу ищеца, осъществени извън съдебното производство. Ако ответникът се защитава срещу иска чрез доказване съществуването на отреченото право, то не е налице съмнение по въпроса, че ответникът претендира това право и липсва необходимост ищецът да доказва правния си интерес. Отричането, че съществува спор по предмета на делото, включително признаването на иска в хода на производството или на отделни правнозначими факти по делото, не водят до отпадане на правния интерес от иска, когато ответникът е предявил оспорената претенция извънсъдебно.

В случая ищцата обосновава правния си интерес от предявяването на иска с твърдения, че при ответното дружество по партидата на имота се претендира задължение в посочения размер за процесния период именно от ищцата. Съдът намира, че исковата претенция е предявена при наличието на правен интерес за ищцата от търсената защита, поради което се явява и процесуално допустима. В конкретната хипотеза, по делото е представена и приета справка за задължения по партида с номер на инсталация 4000248171

от 10.04.2023 г. – за имот в гр. С....., ап. 80, в която са посочени дължимите суми за топлинна енергия и услуга дялово разпределение – общо 15725,85 лв., в която справка са включени и задълженията, предмет на настоящото дело, с покана същите да бъдат заплатени в седемдневен срок от получаване на писмото и фактура № *****/28.02.2023 г., издадена на името на ищцата Б. Г. за имот – апартамент № 80, находящ се в гр. С....., договорна сметка № 2100271213 и инсталация № 4000248171, в която е начислена сума за плащане – 322,44 лв., за отчетен период 01.02.2023 г. – 28.02.2023 г., като е посочено, че към 12.03.2023 г. има сума за плащане на обща стойност 15686,34 лв. С оглед така представените доказателства, от които се установява, че процесната сума продължава да се включва във фактурите, издавани с получател ищцата, както и че последната е поканена да заплати извънсъдебно задълженията си по процесната партида, то за ищцата е налице правен интерес да установи недължимостта на исковата сума. Претендирането от страна на ответното дружество на процесните задължения чрез издаването на фактури и отразяването им в електронната му система, чрез изпращане на покани за доброволно плащане обосновава наличието на правен интерес за ищеца да предяви отрицателен установителен иск за установяване на недължимост на тези суми при действието на новия ГПК - в този смисъл са [определение № 95/22.02.2018 г.](#) по ч. гр. д. № 510/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., [определение № 338/18.07.2018 г.](#) по гр. д. № 209/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., [определение № 549/29.11.2018 г.](#) по гр. д. № 4317/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о. и др., независимо дали с уважаването на иска ще се осуети само възможността за принудително събиране на вземането. Съдът приема, че доколкото партидата е открита на името на ищцата, всички фактури се издават на нейно име, в същите се включват като дължими всички задължения за имота, което е основание и задълженията да се претендират в пълен размер именно от нея, то е налице правен интерес от оспорване на цялата сума за периода м. 12.2009 г. – м. 06.2010 г. , независимо от обстоятелството, че имотът, за който се претендира, е съсобствен. На още по-голямо основание, предвид, че се поддържа, че между страните не е налице облигационно правоотношение по доставка на топлинна енергия, то при установяване, че това правоотношение е възникнало с друго лице, или задължени по същото са и други лица, то ищцата има правен интерес да установи, че не дължи част от сумата поради това, че отговорно за заплащането ѝ е трето за спора лице.

С оглед така изложеното, за ищцата е налице правен интерес от иска, доколкото ответникът безспорно е начислил срещу нея процесните вземания и претендира тяхното плащане в пълен размер, поради което искът подлежи на разглеждане по същество.

Предмет на установяване по предявения иск е наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, доставката на топлинна енергия в претендираните размер и стойност, както и възражението за изтекла погасителна давност.

Съгласно разпоредбата на [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#), всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на

топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия (чл. 150, ал. 1 и ал. 3 ЗЕ). С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са законово уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване. Извън този кръг от лица, свободата на договаряне позволява страни по облигационното правоотношение да бъдат и трети за собствеността лица по съглашение с доставчика на топлинна енергия.

В случая от приетия нотариален акт за продажба на недвижим имот № 177 от 05.10.1994 г. се установява, че К.Н.Н. и Н.И.Н. са продали на А.Н.Г. и Б. С. Г. процесния апартамент № 80, находящ се в гр. С..... със застроена площ от 92,76 кв. м., заедно с мазе № 80 с полезна площ от 4,73 кв. м., заедно с 1,164 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото.

Въз основа на това доказателство се установява по безспорен начин, че още преди началото на процесния период ищцата е била собственик на процесния топлоснабден имот, заедно с А.Н.Г., поради което и доколкото не се твърди и не се доказва имотът да е бил отчужден след това, ищцата се явява потребител на доставената в имота топлинна енергия за битови нужди въз основа на неформалното правоотношение с „Т. С.“ ЕАД съобразно квотата си в съсобствеността – $\frac{1}{2}$, при липса на ангажирани доказателства, че имотът е придобит в режим на СИО, съответно, че се ползва за задоволяване на нуждите на семейството – чл. 36, ал. 1 и ал. 2 СК, в който случай отговорността на съпрузите е солидарна, както и при липса на доказателства за нарочно отправено от ищцата искане до ответника за откриване на партия само на нейно име. Ето защо съдът приема, че ответникът не е доказал, че ищцата отговаря като собственик, съответно потребител на топлинна енергия за цялото задължение, а само до размера на половината от него.

На следващо място, ищцата оспорва доставката на топлинна енергия за процесния период на стойност исковата сума. По делото не са ангажирани доказателства от страна на ответника в тази връзка – а именно относно доставката до имота на ищцата на твърдяното количество топлинна енергия за процесния период, за което с е претендира и процесната сума, поради което искът е основателен и на това основание.

Дори да беше доказано доставеното количество топлинна енергия, то процесните вземания са погасени по давност, поради изтичането на кратката тригодишна давност. Ответникът признава, че вземанията за процесния период от м. 12.2009 г. до м. 06.2010 г., които видно от исковата молба са формирани както следва: по фактура № 21816228 за м. 12.2009 г. – 87,45 лв.; по фактура № 2227312 за м. 01.2010 г. – 284,16 лв.; по фактура № 22638927 за м. 02.2010 г. – 237,47 лв.; по фактура № 23051253 за м. 03.2010 г. – 215,73 лв.; по фактура № 23460007 за м. 04.2010 г. – 146,65 лв.; по фактура № 23818309 за м. 05.2010 г. – 101,62 лв. и по фактура № 24147087 за м. 06.2010 г. – 81,56 лв., или общо 1154,64 лв., са изцяло погасени по давност. По отношение на вземанията за периода 2009 г. - 2010 г.

приложение намират ОУ, действащи към този момент, като съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Освен направеното признание, при отчитане на всички обстоятелства и при липсата на доказателства за прекъсване на давността, давностният срок за вземането за м. 06.2010 г. е изтекъл през 2013 г. – много преди датата на завеждане на исковата молба. Следователно давността е изтекла и за всички вземания за предходни месеци, предмет на иска.

Ето защо предявеният отрицателен установителен иск за недължимост на сумата от 1154,64, представляваща главница за цена на топлинна енергия за периода от 01.12.2009 г. до 30.06.2010 г. за имот, находящ се в гр. С., ж. к. „Дружба 2“, бл. 228, вх. 1, ап. 80, с номер на инсталация № 4000248171 е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

При този изход на спора и предвид своевременно направено то искане в тази насока, право на разноски има ищцата, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК, за заплатена държавна такса в размер на 51,55 лв. Процесуалният представител на ищцата – адв. Виктор С. е поискал и присъждане на адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищцата. Съдът като взе предвид фактическата и правната сложност на делото, както и цената на иска, намира, че на процесуалния представител на ищцата следва да се присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 415 лв. За да е приложима разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК следва да са налице две предпоставки: ответникът да е направил признание на иска и да не е станал повод за образуване на делото. В случая ответникът прави признание на факти – че вземанията са погасени по давност, а не на иска (доколкото подробно оспорва неговата допустимост, както и твърдението за липса на облигационно правоотношение между страните), поради което не са налице предпоставките на чл. 78, ал. 2 ГПК за възлагане на разноските в тежест на ищцата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че Б. С. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. „Г.“ № 31, ет. 1, чрез адвокат В. С., не дължи на „Т. София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, сумата от 1154,64 лв., представляваща главница за цена на топлинна енергия за периода от м. 12.2009 г. до м. 06.2010 г. за имот, находящ се в гр. С., ж. к. „Дружба 2“, бл. 228, вх. 1, ап. 80, номер на инсталация № 4000248171.

ОСЪЖДА „Т. София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, да заплати на Б. С. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. „Г.“ № 31, ет. 1, чрез адвокат В. С., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 51,55 лв. –

разноски в производството.

ОСЪЖДА „Т. София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, да заплати на адв. Виктор Ф. С., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул. „Г.“ № 31, ет. 1, офис – партер, на основание чл. 38, ал. 2, вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата сумата 415 лв. – адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищцата.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____